

Ο ΜΟΝΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τού Συνεργάτου μας Κ.Θ.

(Πρός πάντα αναζητούντα αυτόν τόν Θ η σ α υ ρ ό ν)

«Γιαννάκημ', σάν τρυπουφράχτς μοιάζ' ού Μάρκουσ ανάμισα στ' άλλοι Ευαγγελιστές. Ίμένα, δέν ξέρου γιατί, μ' αρέσ' πουλύ. Τάχει μαζουμένα ούλα μαζί στού δέκα πέντι κιφάλιου, Στάυρωσ' , 'Ανάστασ' , κι' απου κουντά τήν 'Ανάληψ.

Τσ' έντικα. Ντρουπή τς! Καλά τσ' έκανι. Τσ' ωνειδήσ' π' φάνκαν άπιστ' κι σκληρόκαρδ. Αλλά, τούς σχώρεσε μειτά και τσ' απέστλε σ' όλουν τούν κόσμο. Κι' αϊ, γιά, τί τσ' είπει! Μή σκιαχθήτε, ωρέ, νά κηρύξτη τού βαγέλιο σ' ολινοί. Ίγώ θά πααίνω, μπρουστά 'που σάς, κι μαζί σας. Τι-πουτα δέ θά μπουρέσ' νά σάς βλάψ....(Μαρκ.16,14-15).

'Ετσι μίλαγε, μέ τέτοια χωριάτικη απλότητα και ρουμελιώτικη προφορά, μά μέ βαθειά πίστη, ό παπούλης μου ό Παπα-Καραβάνας, ό Παπα-Γιάννης τών Κλεισορρευμάτων Μεσολογγίου, πού μέ τόν, γιά κάποιους σημερινούς υπερσώφρονας και λογικούς(!), «τρελο-Αυγουστίνο»!!, ως-γωσαν όλα τά περί τήν γεννέτηρα τού Πατροκοσμά τού Αιτωλού χωριά, στηρίζοντας από κοινού, τούς βασανισμένους και εγκαταλελειμμένους κατοίκους περί τήν Τριχωνίδα και Λυσιμαχία. Τιμή και προσκύνηση στόν εορτάζοντα Άγιο Μάρκο, μέσ' στή χαρά τής Αναστάσεως, αλλά

παράλληλα, τιμή και σεβασμό άς αποδίδωμε αξιοχρέως και ευγνωμόνως, σ' αυτούς τούς αφανείς ήρωες τής ακραιφνούς, τής Πατροπαράδοτου Πίστεως μας, πού μέ τόση λύσσα σήμερα βάλθηκαν κάποιοι, μάταια όμως, νά τήν ξεριζώσουν, γιατί μερικοί επίορκοι, γίνονται καθημερινά αίτιοι νά βλασφημηται. Καί είναι αλήθεια αυτό. Άλλ' «ανένδεκτον τού μή ελθείν τά σκάνδαλα»!(Λουκ.17,1 Πιό πρόστυχο όμως είναι, τό νά κάνουμε μπαϊράκι τά σκάνδαλα, καί βρίσκοντας σ' αυτά έρεισμα, νά τά χρησιμοποιούμε σάν ντοκουμέντα, όπλα και αφορμές, νά κατεδαφίζουμε τούς πάντας και τά πάντα, καθιστάμενοι ιεροεξεταστές και σύγχρονοι Ροβεσπιέροι. Ναί μεν ούτως, ως προς τούτο. Άλλά μεγίστη ανησυχία και προσοχή στην διαφοροποίηση και ειδοποιό διαφορά, ως πρό τά κατωτέρω. Έπειδή μερικοί αποδεικνύονται «λύκοι πού χαίρονται στην αναμπουμπούλα», χρειάζεται πάρα πάρα πολύ διάκριση και πνευματικό ζύγισμα, νά ξεχωρίσης τούς υπερβάλλοντας ζηλωτάς, τούς υγιείς και ορθοδόξως απαρεκκλίτως φρονούντας, από καιροσκόπους, τούς ιδιοτελείς σκοπούς εξυπηρετούντας μέ τά εφήμερα και μακροπρόθεσμα «καμώματά» τους, μέσα σέ – από ετών – εις σκοτεινούς χώρους και αίθουσες τεκτενομένους τά προσχεδιασμένα οικουμενιστικά, παγκοσμιοποιητικά, πανθηρσκειακά προγράμματα και κατορθώματά τους. Θέλετε; Νάσου και τό πιό φρέσκο, τό έν πλήρει ελευθερία και ασυδοσία παγκόσμιο ξεφρένιασμα, τό, από πού αλλού; τό εξ Αμερικής εξικνούμενο και στά πέρατα τής υψηλίου εξαπλούμενο «σατανικό κίνημα». Έχει τώρα και επίσημο ναό(!) τού σατανά, μέ άδεια τού IRS (Αμερικανική Υπηρεσία Εσωτερικών Εσόδων... τρέχα γύρευε), μέ φοροαπαλλαγές, δυνατότητα εισχωρήσεως, παρεδρεύσεως και ελέγχου τών πάντων, μέ ανεξέλεγκτη πρόσβαση απαιτητικά και εις τά πλέον απόρρητα και κρύφια κράτους, θρησκειών κ.ο.κ., γωνίες εφεξής και παραπληρωματικά!!! / Καί μή χειρότερα; Σέ τί. Υπάρχει χειρότερο;

Εδώ, όμως, εγώ γελάω. Καί γελάω μέ βαθειά συναίσθηση και πίστη. Γιατί; Γιατί ... μέ συγχωρήτε για τήν λαϊκή-πεζή έκφραση, δέν εμπαιζω τά θεία. Γιατί «λογαριάζουν χωρίς τόν .. Ταβερνιάρη!» (Λαϊκή θυμοσοφία).

Σέ Αναστημένο Χριστό πιστεύω. Στο νικητή τού τελευταίου και μεγαλύτερου εχθρού τού ανθρώπου, τό θάνατο. Τί είναι ό σατανάς και διάβολος μπροστά σ' Αυτόν «πού ήρθε και κατήργησε τά έργα τού διαβόλου»(Αΐωαν.3,8), αυτού «τού νταή»! τού άρχοντος και κοσμοκράτορος τού αιώνος τούτου, υπό τήν θεμελιώδη και προδεδηλωμένην προ-

ὑπόθεσιν, ὅτι ὁ Χριστός «εξήλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ»; (Αποκ.6,2) Τί μάς διαβεβαιοῖ στήν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Κεφ.2.3-12; «...ὄν ὁ Κύριος αναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσῃ τή ἐπιφανεία τῆς παρουσίας αὐτοῦ»! Εἶναι δυνατώτερος, ὁ διάβολος ἢ ὁ Χριστός; «Κράτα τήν ψυχὴν σου στόν ἄδη, καί μὴ ἀπελπίζεσαι» (Γέρων Σιλουανός). **Ναί, εἶναι επικίνδυνος. Ὁχι ὁμως ἀνίκητος.**

Ὁ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου Ἰωάννης στήν Α' Καθολική του 4,4 μάς ἐνισχύει λέγοντάς μας, ὅτι εἶναι «μείζων ὁ ἐν ἡμῖν (Χριστός) ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ (διάβολος)». Καί, χωρίς νά ξεθαρρεύω, γνωρίζοντας τίς παγίδες του (μνήσθητι Μ. Ἄντωνίου) τολμῶ νά καλέσω πάντα καλόπιστον, νά συμπορευθούμε καί νά μὴ ορρωδήσωμε. Νά κρατήσωμε σταθερά τό μέτρο κρίσεως καί δοκιμασίας, τοῦ πνεύματος υφ' οὗ ἐμφοροῦνται «οἱ ἐκ τοῦ κόσμου ὄντες», καί «τῶν ὁποίων ὁ (ομογνωμῶν) κόσμος ἀκούει» (Α' Ἰωάν. 4,4-6). Καί, ἐκ τοῦ Θεοῦ ὄντες, οἱ τοῦ Θεοῦ, ομονοοῦντες μαζί μας, θά μάς ἀκούνε, θά μάς καταλαβαίνουν καί θά συναπολαμβάνωμεν τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν χαρίτων Του, θεοῦμενοι κατ' ἐλάχιστον καθ' ἡμέραν. Ὑπό τήν «κραταίαν αὐτοῦ χεῖρα ὑποτασσόμενοι καί ταπεινούμενοι, θά ὑψωθώμεν ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ» (Α' Πέτρ.5,6), καί, «ἐπιρρίπτοντες ἐπ' αὐτόν πάσαν τήν μέριμναν ἡμῶν», θά εὐρωμεν βεβαιωτάτην τήν ἀνταπόκρισίν Του καί τήν ἀπάντησιν εἰς τὰ αἰτήματά μας, «ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν» (αὐτόθι).

Ἐπικεντρούμενοι, ἀς συγκεκριμενοποιήσωμεν τόν λόγον.

Ἡ ἀνθρώπινη ὑπόστασή μας, ἔχει καταγωγὴν-προέλευσιν, προορισμόν-σκοπὸν υπάρξεως, καί τελολογικὴν ἀπόληξιν.

Ἡ καταγωγή μας-προέλευσις, ἦτο προεγνωσμένη, αἰδίως προ-ὑπάρχουσα στόν νοῦ τοῦ Δημιουργοῦ μας Θεοῦ – καθ' ὅτι Εκείνος, ναί! Μόνος ἐστὶν αἰδιος – , λαβούσα ἀρχὴν «ἅμα τῇ συλλήψει» (Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης), καί εἰσερχομένη-εἰσαγομένη εἰς τήν ἱστορίαν, μέλλει εἰσελθεῖν εἰς τήν ἀτελεύτητον αἰωνιότητα μετὰ θάνατον. Ἐχομεν ἀπαρχὴν ἱστορίας. Δέν προέσχομεν ἱστορίαν. Ἄπόλυτος ἡ τοιαύτη τοποθέτησις.

Γεννώμενοι, « ἐν τῇ γῇ διαβιούμενοι καί ἐν αὐτῇ ποιούμενοι τήν διατριβὴν ἡμῶν» (Ἀποστολικαὶ Διαταγαί), σκοπὸν καί προορισμόν ἔχομεν, ὡς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντες» (Γέν.1,16), νά προαγώμεθα εἰς τό «καθ' ὁμοίωσιν» (Εβρ.4,15), διότι «γένος Θεοῦ ἐσμέν» (Πράξ.17,18-19).

Τελολογικά (εσχατολογικά), περὶ ἡμῶν ἐμερίμνησεν ὁ Θεός καί ἐπιθυμεῖ νά καταπαύσωμεν, αἰωνίως καί ἀτελευτήτως ζῶντες παρ' αὐτῷ

είς τήν βασιλείαν τών ουρανών, εκεί πού «πρόδρομος εΐσήλθε Χριστός», καί όπου «τήν άγκυραν ημών ρίχνωμεν»(Εβρ.6,19-20). Τούτο θέλομεν επιτύχει «τά αγαθά ποιήσαντες»(Ιωάν.5,29). Πράξαντες φαύλα, θέλομεν υπάγει «είς κόλασιν αιωνίαν, τήν ητοιμασμένην τώ διαβόλω καί τοΐς αγγέλοις αυτού»(Ματθ.25,41).

Αυτής τής απολαβής επιθυμούμετες νά τύχουν οΐ Άγιοι, απεφαινόντο. «Ψευδεΐς Θεούς εμεΐς δέν προσκυνούμε. Έμεΐς λατρεύουμε τόν ΕΝΑ αληθινό Θεό, πού δημιούργησε τόν ούρανό καί τήν γή. Τόν Κύριό μας Ίησού Χριστό.

Λένε πώς όλα σήμερα αγοράζονται. Ναΐ, μέ τό χρήμα μπορείς σήμερα νά αγοράσης πολλά. Όχι όμως όλα.

Μόνον ό Χριστός δέν αγοράζεται, μέ όλα τά πλούτη τού κόσμου.

Όμως χωρίς Χριστό αληθινή ζωή, δέν υπάρχει σωτηρία, δέν υπάρχει αιώνια ζωή, δέν υπάρχει.

Τί νά κάνουμε γιά νά βρούμε, «Τόν Μόνο Άληθινό Θησαυρό»; Άς «ακολουθήσωμε τοΐς ίχνεσι τού Κυρίου»(Α΄Πετρ.2,21). Έμεΐς «οΐς απελιμπάνατο υπογραμμόν»(αυτόθι), «ΐνα, ούτω, μή απολεσθώμεν». Καί τούτο, παρακολουθούμετες τήν ανησυχίαν καί τίς σκέψεις ενός συγχρόνου ανθρώπου, φοβουμένου τόν Θεόν. Άς ακούσωμε δέ ταύτα, πάντες οΐ καλοπροαΐρετοι καί τήν σωτηρίαν μας επιποθούντες, από Πατριάρχου, μέχρι τής ελεεινότητός μου!

Άρνούμαι (λέγει) νά πιστέψω σέ λάθος Θεό, σέ είδωλα, σέ ψέμματα.

Δέν πιστεύω στό θεό τής χλιδής, τής υποκρισίας, τών ενοχικών συμπλεγμάτων, τών υπερβολικών μύθων, τής σκληρότητος, τής εκδίκησης, τής τιμωρίας.

Πόσες φορές δέν παρατηρείται μιά ταύτιση τής μειονεξίας μέ τήν θεοφιλή ταπείνωση!! Καί δικαίως τούτο καταλογΐζεται εΐς βάρος τής Έκκλησίας, καί εΐναι δικαιολογημένο, γιατί ή Έκκλησία δέν τό πληροφορεί σωστά, όρθά στό πλήρωμά της.

Διερωτώμεθα άν ή Έκκλησία μέ τό τελετουργικό της, τίς ενδυμασίες, τή γλώσσα εΐναι εκτός εποχής;!

Βλέποντας βαθιά καί υπεύθυνα τά πράγματα, οΐ άνθρωποι τής Έκκλησίας, γενικά, πρέπει νά εργάζωνται έτσι, πού ή Έκκλησία νά εΐναι εργαστήρι αγιότητος, δηλαδή νά γεννάη αγίους, μ΄ αυτή τήν αρχαία γλώσσα, ξεπερνώντας τή φαντασμάρα τής ενδυμασίας (μίτρα κ.λ.π.), καί

τό τελετουργικό κάνοντάς το πίο ιεροπρεπές, σεμνό, απέριττο, παραδομένης κάθε στιγμής καί κινήσεως καί φωνητικής αποδώσεως, στά χέρια καί τήν έκφραση τού Χριστού, ώς νά τελετουργούσε Έκείνος. Έχουμε τόσα παραδείγματα. Τόν Άγιο Νεκτάριο, τόν Άντώνιο Κόμπο Σιατίστης, τόν Καντιώτη Φλωρίνης, τόσους άλλους.

Όλοι αυτοί καί 'μείς σήμερα, ζούσαν καί πρέπει νά ζούμε, οί ίδιοι πρώτα τό κήρυγμα-μήνυμα τού Χριστού καί τού ευαγγελίου.

Τσακώνονται οί Πατριάρχες γιά τό ποιός είναι πρώτος.

Οί Δεσποτάδες διαφημίζουν τό ποιός κάνει τό μεγαλύτερο έργο, νά πάρουν οί δικόι του Παπάδες τό Νόμπελ Φιλοπτωχότητος!

Οί Ίερείς δέν σέβονται, καί δέν μιλούν ό ένας στόν άλλον. Άντί να περιπτυχθούν τήν ώρα τής καταλλαγής καί νά αισθανθούν ότι είναι όντως ό Θεός έν τώ μέσω αυτών, τολμούν νά λέν πολλάκις, «φύγε, δέν θέλουν νά σέ βλέπουν τά μάτια μου»! Τί κατάντια!!

Πάς σέ μιά Έκκλησία νά λειτουργήσης ή σέ πανήγυρη, καί πνίγεσαι από ένα πομπώδες χωρίς περιεχόμενο καί βάθος κλίμα, σού δημιουργήται μιά αρρωστημένη κατάνυξη. Δέν σού δίδουν αυτά τίποτε, ιδίως στους νέους!

Φανταστείτε μιά λειτουργία, στήν ίδια ακατάληπτη αρχαία διάλεκτο, μέσα σ' ένα εκκλησάκι μέ τόν ίδιο διάκοσμο, τίς ίδιες ψαλμωδίες, όμως ανάμεσα σέ ανθρώπους πού αληθινά προσεύχονται, πού ή προσευχή τους καί ή ψαλμωδία τους τρυπάει τόν ουρανό! Όχι όπως έχει καταντήσει τό Βατοπαίδι καί τό Πανόραμα μέ τά τρία τέταρτα (τά βαλσάκια), καί τά εφτά όγδοα (τά Καλαματιανά), ποιήματα δήθεν τού χαμογελαστού τρεχαγουρευόπουλου Ίωσήφ, Ρωμανού Κραγιουπουλιακού κ.ο.κ. Τό πίο πάνω, τό ατόφιο, τό γνήσια Παραδοσιακό διαφέρει. Μιλάει πολύ βαθιά, καί στήν ψυχή. Μπορεί ό πιστός νά μήν έχει καταλάβει τίποτα, έχει όμως αισθανθεί κάτι μεγάλο. Νιώθεις τήν πίστη σου. Εισέρχεσαι στό μυστήριο. Τό ψιλαφάς. Τό γεύεσαι.

Ύπ' αυτή τήν έννοια, ό στόχος τής Έκκλησίας δέν πρέπει νά είναι ό «εκσυγχρονισμός» της, αλλά ή αυθεντική βίωση τής διαχρονικής αληθείας της. Ταπεινά, σεμνά, αρχοντικά. Ό 16ος Κανόνας τής Ζ' Οίκουμενικής, τά χαρακτηρίζει απερίφραστα όλα αυτά ώς «Βλακεία». Δέν είναι σκληρό καί υπερβολικό αυτό.

Ἡ Μεγάλη Πέμπτη φωνάζει, «ὄχι πρωτεία. Ὡς ὁ ἔσχατος. Ὡς ὁ διάκονος τοῦ ἄλλου»(Μάρκ. 9,35). Διαφοροτρόπως, θά εμπνευσθούν ποτέ οἱ πιστοί;

Ἐάν ἡ Ἐκκλησία θέλει, καί πρέπει πραγματικά νά τό θέλη, νά ἀγκαλιάσῃ τόν κόσμον, πρέπει νά δώσῃ τήν ἐμπειρία τῆς αγιότητος, νά μπορέσῃ νά τή μεταβιβάσῃ γνήσια, ἀδιαμφισβήτητη, ἀτόφια, ἀκραιφνή, θεοπαράδοτη, ὅπως τήν πήρε ἀπό τά χέρια τοῦ Χριστοῦ. Νά μεταδώσῃ ὁ καθένας, παραμερίζοντας τίς ὅποιες ἀδυναμίες, βιωμένο τόν ευαγγελικό λόγο. Ἄλλιώς, εἶναι μιά κοινωνική «λέσχη» ἄλλης εποχῆς, ἕνα club, μιά θρησκεία μέ δικαιώματα καί διεκδικήσεις (ὅρα «Αὐτούργια»Κανῶν IB'-Z'Οἰκ.Συν. Πηδάλιον σελίσ. 333), Ἄπόστολος Παῦλος «ἰδίαις χερσί εργαζόμενος(Α'Κορ.4,12), ἵνα μή ἐπιβαρύνω τινάς(Α'Θες.2,9: Β'Θες.3,8). Ἴνα ἐπαρκέσω καί τοῖς σύν εμοί», «υποπιάζω τό σῶμα μου καί δουλαγωγῶ, ἵνα μή ἄλλοις κηρύξας εαυτός ἀδόκιμος γένωμαι»(Α'Κορ.9,27).

Ἡ Ἐκκλησία διαθέτει τό μοναδικό θησαυρό! Μπορεῖ νά ἀκουμπήσῃ τίς νεανικές ψυχές, νά ἀπαντήσῃ σέ ὅλα τά ἐρωτηματικά τοῦ κόσμου. Ἄρκεῖ νά εἶναι αυθεντικός ὁ λόγος τῆς!

Πρέπει νά γίνῃ ἐπέμβασις ἐλέγχου τῆς υποκρισίας καί σκληροκαρδίας τοῦ club τῶν θρησκευομένων (τότε τῶν Φαρισαίων καί Γραμματέων, σήμερον πάσης παραλλήλου-αντιστοίχου ἀνωμαλίας καί ἀταξίας, ἐφ' ὅλων τῶν ἐπιπέδων. Πρωτίστως, πρόκρισις ἀναζητήσεως καί ἀναδείξεως στό ποίμνιο, τῆς ἐλπίδος, ὑπό τῶν εἰς τήν βᾶσιν ἐφθαρμένων καί τήν ρίζαν μολυσμένων ἐκφραστῶν αὐτῆς τῆς, πολλάκις χειμερική-ουτοπική, ἐλπίδος, ὑπό τῶν διὰ τοῦ κηρύγματος ἀγωνιῶντων καί προσπαθούντων νά ἀναζωπυρήσουν καί τονώσουν αὐτήν.

Μεγάλη Ἑβδομάδα. Τί Ἐκκλησιαστική ἀρχοντιά! Τί λεπτότης καί ευγένεια ψυχῆς! Τί μητρική στοργή ἀλλά καί ἀνδρειόφρων διάκρισις! Μεταθέτει τή μνήμη μεγάλων Ἀγίων, π.χ. τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Καί κρατά;... Τήν ἀνάμνηση τῆς μετανοούσης Πόρνης γυναικός καί τοῦ Ευγνώμονος Ληστοῦ!!! Καί τά προβάλλει! Τί μεγαλεῖο! Τί Πατερική σοφία!

Ἡ ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ χωράει ὅλους. Ὅ,τι κι' ἄν ἔχουν κάνει, ὅσο κι' ἄν ἔχουν ἀμαρτήσῃ. Ἄρκεῖ νά εἶναι ἀληθινοί. Ἄρκεῖ νά ἔχουν ἢ νά μποροῦν, νά δέχωνται νά μετανοήσουν καί, ἀφήνοντας τό δῶρο, νά σπεύδουν νά διαλλαγούν τῷ ἀδελφῷ, καί νά ἐπιστρέφουν νά προσφέρουν αὐτό (τό δῶρο) (Ματθ.5,24) ἔννομα, γνήσια, μέ συναίσθηση τῆς υψίστης συγκαταβάσεως πού κάνει πρὸς αὐτούς ὁ Θεός, καίτοι δέν τό ἀξίζουν.

«Δούλος αχρείος»(Λουκ.17,10) νά νιώθει πώς είναι καθέννας. Χατηρικά τού προσφέρεται ο,τι τού παρέχεται. Δέν έχει τίποτε δικότου, πού νά μή τό έλαβε παρά Θεού. Κι' έτσι, νιώθοντας συντετριμμένος, αναβλέπει ευγνώμονα πρὸς τόν ουρανό, νά εύχαριστήση τόν Πατέρα, καί νά λαχταρά σάν τόν Παύλο «πότε νά ἀναλύση καί εἰς Χριστόν εἶναι»! (Φιλιπ.1,23) Αυτή είναι ἡ ανταμοιβή, ἡ αποπληρωμή, ἡ επιβράβευσις καί ἡ ἀνάπαυσις τῆς ἀγαπώσης τόν Θεόν ψυχῆς. Πού εμπράκτως αυθόρμητα παραδίδεται υἱικά στήν ἀγκαλιά τού Πατέρα, «νηπιάζων τή κακία»(Α΄ Κορ.14,20), καί έχει βαθιά μέσα του γνωρίσει, πώς ὁ Θεός «επιβλέπει ἐπὶ τού ταπεινοῦ τήν καρδιά, τού τρέμοντος τούς λόγους του» (Ησαΐας 66,1-2). Ὅχι νιώθοντάς τον δυνάστη καί μπαμπούλα, ἀλλά πλούσιο καί στοργικό Πατέρα. Τό «θησαυρό του»!! (Ματθ.13,44 : Λουκά 12,33).

Ναί «οἱ Τελώναι καί αἱ Πόρνοι» (Ματθ.21,31-32), οἱ Λησταί, Θέλεις; οἱ «κακάσχημοι» γιά κάτι «μορφονιούς, σπαθάτους, αεράτους, στό πιτσικαντίνι», θά σωθοῦν.

Αφού ἡ Παγκοσμιοποίηση, ἀποτελεῖ τεράστια – ἐν γνώσει σας – ἀπειλή γιά τήν κατάλυση τῶν πολιτισμῶν, τῶν παραδόσεων καί τῆς ζωῆς μας.

Αφού τό ξερίζωμα τῆς Πίστης στήν Ἑλλάδα διενεργεῖται διαρκῶς καί εμφανῶς, δέν ἐγκλείει, τούλάχιστον, ἐγκληματική ἀφέλεια ἢ στάση τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τή στιγμή πού ἡ ταυτότητά μας, ἢ παράδοσή μας, υβρίζονται βάνουσα ἀπό τό κοσμικό κράτος;

Στήν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἕνας πλούτος θεολογίας. Κάθε γωνιά, ὁ αέρας στήν Πατρίδα μας, έχει, ἀναδίδει ἀρωμα ἀγιότητος. Τό χῶμα εἶναι ποτισμένο μέ αἵματα Μαρτύρων καί Ἐθνομαρτύρων!

Ἐπάρχουν πρότυπα. Ἐπάρχει ζωή. Ἐπάρχει ἱστορία. Ἐπάρχει πολιτισμός. Τά ἔθιμά μας, ὅλα ἔχουν σφραγίδα πίστεως! Οἱ ἀργίες μας εἶναι ἐκκλησιαστικές, εἶναι ὀρθόδοξες καθῶς καί τά πανηγύρια. Δέν ἤξεραν Θεολογία οἱ ἄνθρωποι. Πίστευαν ὁμῶς στό Θεό.

Στήν ἐκλογή Ἀρχιεπισκόπου, ἰσχύει(δοτική) τού συστήματος τῆς «νόμω κρατούσης πολιτείας», εἶναι παρῶν ὡς ἐγγυητής(!) τῆς διαδικασίας (ἐκ μέρους τῆς πολιτείας) ὁ Ὑπουργός Παιδείας. Δέν γνωρίζει τί γίνεται; ..... Μόνο τή «σιμωνία» (Πραξ.8,18-21) νά ἀνασύρω, ἀρκεῖ.

Περαίνων, ἀπλά λέγω πώς, τόν Ἕλληνα τόν κρατοῦν ἢ γλώσσα, ἢ γνώση τῆς ἱστορίας, ἢ αἴσθησις τού πολιτισμοῦ, ἢ ἐμπειρία τού πνεύμα-

τος. Χωρίς αυτά, έσβησε! Χάνεται ή σοφία, αυτού τού τόπου πού είναι πλασμένος μέ σοφία.

Έη σοφία τών αρχαίων Έλλήνων είναι αποτυπωμένη παντού, καθώς καί ή αισθητική, τό κάλος. Άν δέν έχεις σφραγίδα τού ελληνικού μας πολιτισμού, μπορεί νά νιώθης ξένος μέσα στήνΈλλάδα

Άν σβήσουν μέσα σου οί συγκινήσεις πού κλείνεις βαθειά από τά παιδικά σου χρόνια, τότε λίγο-λίγο θά σβήσης κι' εσύ. Καί σάν Έλληνας καί σάν Χριστιανός

Πηγή: <http://www.augoustinos-kantiotis.gr/>